

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 4To/21/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4413010154
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 03. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zita Matyóová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2015:4413010154.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zity Matyóovej a členov senátu Mgr. Adriany Némethovej a JUDr. Jána Bernáta, v trestnej veci obžalovaného A. Z. (ďalej len „obžalovaný“), pre prečin krádeže podľa § 212 odsek 2 písmeno a/, odsek 3 písmeno a/ Trestného zákona, o odvolaní prokurátorky poverenej výkonom funkcie okresnej prokurátorky v Nových Zámkoch (ďalej len „okresný prokurátor“) proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky (ďalej len „súd prvého stupňa“) z 29.10.2014, sp. zn. 2T/47/2013 (ďalej len „napadnutý rozsudok“), na verejnom zasadnutí konanom v Nitre 12. marca 2015, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku s a odvolanie okresného prokurátora z a m i e t a .

odôvodnenie:

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom podľa § 285 písmeno c/ Trestného poriadku oslobodil obžalovaného spod obžaloby okresného prokurátora z 22.03.2013 sp. zn. 1Pv/681/2010 pre skutok právne posúdený ako prečin krádeže podľa § 212 odsek 2 písmeno a/, odsek 3 písmeno a/ Trestného zákona a ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že:

v presne nezistenej dobe od 17.00 hodine 14.09.2010 do 06.30 hodiny 16.09.2010 v Nových Zámkoch, na Kapisztóryho ulici číslo 6, vnikol do predajne Optika Garancia tak, že z dvora, ktorý sa nachádzal v zadnej časti predajne, nezisteným predmetom a spôsobom poškodil rám riadne uzamknutého okna, následne ho otvoril, a takto vošiel dnu do predajne, odkiaľ odcudzil rôzny skladový tovar, a to rámy na okuliare rôznych značiek a typov, slnečné okuliare rôznych značiek, šnúrky, retiazky a čistiace prostriedky na okuliare rôznych značiek a typov, roztoky na kontaktné šošovky, kufríky na vyšetovanie ostrosti zraku spolu s rámom, zásuvky z registračnej pokladne s finančnou hotovosťou 100,- Eur, nezisteným predmetom poškodil sklenenú výplň na vchodových dverách predajne a stojan na okuliare, čím spôsobil poškodenej spoločnosti F. poškodením stojana na okuliare škodu vo výške 100,- Eur a odcudzením tovaru škodu najmenej vo výške 11.000,33 eur, poškodenému J., poškodením okna a sklenenej výplne na vstupných dverách škodu vo výške najmenej 36,- eur a poškodenej Q. poisťovňa, a.s., P. XX, XXX XX I., U.: XX XXX XXX, škodu vo výške 5.585,90 eur, pretože nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný.

Ďalším výrokom napadnutého rozsudku súd prvého stupňa podľa § 288 odsek 3 Trestného poriadku odkázal poškodené právnické osoby L. s nimi uplatnenými nárokmi na náhradu škody na občianske súdne konanie

Napadnutý rozsudok bol okresnému prokurátorovi oznámený vyhlásením v jeho prítomnosti na hlavnom pojednávaní súdu prvého stupňa uskutočnenom 29.10.2014, ihneď po ktorom oznámení, teda včas, podal okresný prokurátor odvolanie smerujúce proti oslobodzujúcemu výroku o vine napadnutého rozsudku (a podľa jeho obsahu nepochybne v neprospech obžalovaného), ktoré odôvodnil písomným podaním doručeným súdu prvého stupňa 31.12.2014 tvrdením, že súd prvého stupňa vykonal na

hlavných pojednávaniach dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a vykonané dôkazy jednotlivito a aj v súhrne vyhodnotil a vyhlásil napadnutý rozsudok, pričom dôkazná situácia sa na hlavných pojednávaniach nezmenila, ale práve naopak, potvrdila v plnom rozsahu dokazovanie vykonané v prípravnom konaní, čo nespochybnil ani súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku, keď dospel k jednoznačnému záveru, že vykonaným dokazovaním mal preukázané, že zažalovaný skutok sa stal, tento je trestným činom, avšak nebolo preukázané, že tento skutok spáchal práve obžalovaný. K takémuto záveru dospel súd prvého stupňa napriek tomu, že nemal pochybnosti o výsledku znaleckého skúmania latentnej biologickej stopy, získanej oterom z kľúčika od stojana na okuliare, zaisteného pod bodom 3 pri obhliadke miesta činu, a to pokiaľ ide o následne z nej izolovanú DNA a zhodu takto získaného DNA profilu z nej, s DNA profilom obžalovaného. Dokonca vyslovil názor, že by bolo z jeho strany špekuláciou uvažovať o akejkolvek zámene porovnávaných materiálov v procese analýzy DNA iba preto, že obžalovaný spáchanie žalovaného skutku poprel. Zároveň však skonštatoval, že tento dôkaz, vzhľadom na jeho charakter (t.j. latentná biologická stopa, ktorou môže byť napríklad slina, pot, kúsok epitelu kože), ani sám o sebe, a ani v spojitosti s ostatnými produkovanými dôkazmi, nemôže viesť k bezpečnému záveru o vinení obžalovaného. Súd prvého stupňa už samotným týmto konštatovaním spochybňuje dôležitosť a dôkaznú výpovednú hodnotu zaistenej biologickej stopy z miesta činu, získanej oterom z kľúčika od stojana na okuliare, zaisteného pod bodom 3 pri obhliadke miesta činu. Zľahčuje a spochybňuje význam tohto usvedčujúceho dôkazu, ktorý jednoznačne preukazuje nielen prítomnosť obžalovaného v predajni pred skutkom, ale aj to, že sa v čase zažalovaného skutku musel fyzicky v predmetnej predajni nachádzať a manipulovať s predmetným kľúčikom od stojana na okuliare, a to bez ohľadu na to, či zamestnankyne tejto predajne vedeli alebo nevedeli s určitosťou potvrdiť, či boli priamo pred predmetnou krádežou uložené kľúčiky od stojanov na okuliare v zásuvke aj po skončení otváraciej doby predajne posledný deň pred krádežou, teda 14.09.2010.

V hore uvedenej súvislosti považoval okresný prokurátor za podstatné poukázať na to, že bolo znaleckým skúmaním jednoznačne potvrdené a preukázané aj to, že zaistená biologická stopa číslo 3 nebola ani kontaminovaná, pretože neboli na nej zistené DNA profily zmiešanej etiológie. Išlo výslovne o DNA profil jednej osoby, a to mužského pohlavia, čo je opätovne minimálne ďalší nepriamy dôkaz proti obžalovanému. DNA profil biologickej stopy, získanej oterom z kľúčika od stojana na okuliare, zaisteného pod bodom 3 pri obhliadke miesta činu bol vložený do národnej databázy a porovnaný v indexoch DNA profilov stôp zaistených z miest trestných činov, podozrivých, obvinených a právoplatne odsúdených osôb. Takýmto porovnaním DNA profilu stopy predmetnej stopy zaistenej v predajni F. M. v E. Y. bola zistená zhoda s DNA profilom porovnávacej vzorky bukálneho výteru, označenej „A. Z., nar. XX.XX.XXXX“, s uvedením konkrétneho rodného čísla, ktoré je totožné s rodným číslom obžalovaného. Súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku skonštatoval, že obžalovaný síce popieral aj skutočnosť, že by sa niekedy v uvedenej predajni optiky nachádzal, ale o opaku tohto tvrdenia svedčí práve vyššie uvedená stopa, u ktorej znaleckým skúmaním nebola zistená kontaminácia, avšak úplne bezdôvodne sa zaoberal úvahami o tom, že žiadnym produkovaným dôkazom nebolo preukázané, že táto biologická stopa, ktorú označil za latentnú., pôvodcom ktorej je obžalovaný, na mieste, na ktorom bola zaistená, vznikla práve v čase spáchania samotného skutku a v súvislosti s jeho spáchaním a podľa súdu prvého stupňa nemožno vylúčiť to, že túto tam zanechal v inom čase.

Okresný prokurátor považoval za nevyhnutné uviesť, že žiadnym hodnoverným spôsobom nebolo preukázané, že by sa bol obžalovaný na mieste činu nachádzal v inom čase, či už pred spáchaním skutku alebo po ňom, ale ešte pred obhliadkou miesta činu, čo jednoznačne aj sám potvrdil vo svojich výpovediach. Je preto zavádzajúce uvažovať len v prospech obžalovaného a spochybňovať jeho manipuláciu s predmetným kľúčikom, ktorý sa jednoznačne v čase spáchania skutku nachádzal v predajni, bol použitý na otvorenie stojana na okuliare, ktorý sa nachádzal vo vnútri predajni a z ktorého stojana boli odčudzené rámy na okuliare, čiže išlo o stopu zaistenú vo vnútorných priestoroch predajne, do ktorej bolo násilne vniknuté a nie o stopu, ktorá by sa nachádzala mimo predajne, alebo na vonkajšej časti predajne, či v iných priestoroch bežne prístupných verejnosti. Navyše je potrebné uviesť, že tento kľúčik od stojana na rámy okuliarov, ako aj iné podobné kľúčiky pri otváraní stojanov na rámy okuliarov v predmetnej predajni, neposkytovali zamestnankyne predajne zákazníkom a stojany otvárali s nimi výhradne samé, čiže je vylúčené, že by bol mal obžalovaný možnosť v inom čase, než bol čas predmetnej krádeže, manipulovať, teda mať v rukách tento kľúčik. Jednoznačne sa preto nestotožnil s názorom súdu prvého stupňa, že predmetná zaistená biologická stopa má len jedinú výpovednú hodnotu a síce tú, že obžalovaný bol prítomný v predajni optiky pred časom zaistenia uvedenej biologickej stopy pri obhliadke miesta činu, realizovanej po spáchaní žalovaného skutku.

Súd prvého stupňa nepovažoval nepriame dôkazy, ktoré boli v prejednávanej veci vykonané, za presvedčivé a tým ani za dôkazy usvedčujúce obžalovaného, čo okresný prokurátor považuje v kontexte so všetkými vykonanými dôkazmi za neopodstatnené. Neprihliadol ani na existujúci motív konania obžalovaného, na ktorý sám v odôvodnení napadnutého rozsudku poukázal. Nepriame dôkazy totiž nepovažoval za také, ktoré by tvorili ucelenú reťaz nepriamych dôkazov. S takýmto názorom súdu prvého stupňa sa okresný prokurátor taktiež nestotožnil a v podrobnostiach poukázal na obsah svojej záverečnej reči na hlavnom pojednávaní uskutočnenom 29.10.2014, ktorá obsahuje vyhodnotenie relevantných dôkazov vykonaných v kontradiktórnom procese, ako aj na to, že boli vykonané také nepriame dôkazy, ktoré je potrebné vyhodnotiť ako súhrn nepriamych, na seba logicky nadväzujúcich dôkazov, preukazujúcich, že zažalovaný skutok bol spáchaný, je trestným činom, tomuto trestnému činu zodpovedá použitá právna kvalifikácia a že skutok spáchal obžalovaný. Súd prvého stupňa oslobodzujúci výrok napadnutého rozsudku odôvodnil aj tým, že postupoval v zmysle zásady trestného konania uvedenej v § 2 odsek 4 Trestného poriadku (zásada prezumpcie neviny), z ktorej vyplýva jednak pravidlo „in dubio pro reo“ - v pochybnostiach v prospech obžalovaného“ a jednak, že nedokázaná vina má rovnaký dôsledok a význam ako dokázaná nevina. Okresný prokurátor nespochybnil opodstatnenosť tejto zásady v trestnom konaní, ale v tomto konkrétnom prípade podľa jeho názoru nebola použitá dôvodne a správne, pretože jeden rozhodujúci, priamy a ničím nespochybniteľný dôkaz, identifikujúci páchatel'a skutku - obžalovaného, a to na základe biologickej stopy (hoci podľa súdu latentnej), ktorú tento zanechal na mieste činu a ucelená reťaz nepriamych dôkazov, motív a pohnútky páchatel'a tak, ako to je uvedené v odôvodnení predmetnej obžaloby, ako aj v jeho záverečnej reči, preukázali opodstatnenosť tvrdenia, že páchatel'om predmetného trestného činu je práve obžalovaný.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti a právne úvahy okresný prokurátor Krajskému súdu v Nitre (ďalej len „odvolací súd“) navrhol, aby podľa § 321 odsek 1 písmeno d/ Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o oslobodení obžalovaného podľa § 285 písmeno c/ Trestného poriadku spod obžaloby a podľa § 322 odsek 1 Trestného poriadku vrátil vec súdu prvého stupňa s tým, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Obžalovaný sa k odvolaniu okresného prokurátora vyjadril prostredníctvom v odvolacom konaní mu ustanoveného obhajcu a to písomným podaním doručeným odvolaciemu súdu 03.03.2015. Napadnutý rozsudok považoval za vecne správny a riadne odôvodnený a odvolanie okresného prokurátora za nedôvodné tvrdiac, že „mohla nastať zámena porovnávacích materiálov v procese analýzy DNA“ a preto „stotožnenie odobratej údajne latentnej biologickej stopy nemôže prejednávať záver o spáchaní skutku obžalovaným a teda ani o jeho vine. Na základe vykonaných dôkazov v uvedenom konaní nebolo preukázané, že latentná biologická stopa obžalovaného zaistená na mieste činu vznikla práve v čase spáchania samotného skutku“. Mal za to, že záujme ochrany jeho legitímnych práv je podstatné rešpektovať zásadu prezumpcie neviny a zásadu „in dubio pro reo - pochybnostiach v prospech obžalovaného“ a stotožniac sa s názorom, že nedokázaná vina má rovnaký dôsledok a význam, ako dokázaná nevina, odvolaciemu súdu navrhol odvolanie okresného prokurátora podľa § 319 Trestného poriadku zamietnuť a napadnutý rozsudok potvrdiť.

Zástupkyňa krajského prokurátora na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu stotožniac sa s písomnými dôvodmi odvolania okresného prokurátora mala za to, že súd prvého stupňa pri hodnotení v prejednávanej veci vykonaných dôkazov nepostupoval podľa zásady trestného konania obsiahnutej v § 2 odsek 12 Trestného poriadku a preto dospel k nesprávnym právnym názorom a oslobodzujúcemu výroku o vine napadnutého rozsudku. V konečnom návrhu odvolaciemu súdu navrhla napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie.

Obhajca obžalovaného na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu pripojac sa k písomnému vyjadreniu k odvolaniu okresného prokurátora a poukázuc na obsah svojich vyjadrení prednesených v konaní predchádzajúcom napadnutému rozsudku mal za to, že nebolo žiadnym spôsobom dokázané, že obžalovaný sa v čase spáchania zažalovaného skutku nachádzal na mieste činu a súčasne poukázal aj na dĺžku trestného konania v prejednávanej veci, ktorou by došlo k porušeniu práva obžalovaného na včasnú ochranu, z ktorých hľadísk považuje napadnutý rozsudok za zákonný. V konečnom návrhu odvolaciemu súdu navrhol odvolanie okresného prokurátora podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietnuť.

Obžalovaný na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu vyhlásil, že je nevinný, že spolupracoval so súdom prvého stupňa, ktorému navrhoval vykonanie dôkazov vo svoj prospech a pripojil sa tak k vyjadreniu ako aj ku konečnému návrhu svojho obhajcu.

Podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 odsek 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 odsek 3 Trestného poriadku, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 odsek 1 Trestného poriadku.

V rámci prieskumnej povinnosti vyplývajúcej z citovaného ustanovenia Trestného poriadku v prejednávanej veci, odvolací súd, ktorému súd prvého stupňa predložil prejednávajúcu vec na rozhodnutie 06.02.2015, preskúmal oslobodzujúci výrok o vine napadnutého rozsudku, iba proti ktorému odvolanie okresného prokurátora podané v neprospech obžalovaného (na podanie ktorého bol podľa § 308 odsek 1 veta prvá Trestného poriadku oprávnenou osobou) smerovalo a konanie tomuto výroku predchádzajúce a to aj z hľadísk, či nemajú chyby síce odvolaním okresného prokurátora nevytykané, ktoré by však mohli odôvodniť podanie dovolania z niektorého z dôvodov uvedených v § 371 odsek 1 Trestného poriadku (žiadne také chyby však nezistiac).

Plnením tejto svojej, z ustanovenia § 317 odsek 1 Trestného poriadku mu vyplývajúcej, prieskumnej povinnosti odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa v konaní, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku v súlade so zásadou trestného konania uvedenou v § 2 odsek 10 Trestného poriadku vykonal všetky dostupné dôkazy potrebné na objasnenie všetkých základných skutočností dôležitých pre trestné stíhanie tak, ako to v prejednávanej veci vyplývalo predovšetkým z ustanovenia § 119 odsek 1 písmeno a/, písmeno b/ Trestného poriadku, ktoré súd prvého stupňa potreboval pre svoje rozhodnutie o vine obžalovaného.

Súd prvého stupňa pri vykonávaní dôkazov na hlavnom pojednávaní postupoval podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku upravujúcich spôsob vykonania dôkazov, pričom sa nedopustil žiadnych závažných chýb konania oslobodzujúcemu výroku o vine napadnutého rozsudku predchádzajúceho, ktoré by boli porušením ustanovení, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby (§ 321 odsek 1 písmeno a/ Trestného poriadku).

Aj z dôvodu vyššie uvedeného skutkové zistenia, ktoré viedli súd prvého stupňa k oslobodzujúcemu výroku o vine napadnutého rozsudku, tak mohli vychádzať (a napokon s poukazom na ďalej uvedené aj vychádzajú) z výsledkov nielen úplného, ale aj zákonným spôsobom vykonaného dokazovania a zodpovedajú všetkým kritériám uvedeným v § 2 odsek 10 Trestného poriadku (§ 321 písmeno c/ Trestného poriadku).

V odôvodnení napadnutého rozsudku v súlade s požiadavkami ustanovenými v § 168 odsek 1 Trestného poriadku súd prvého stupňa v potrebnom rozsahu uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, ako sa vyrovnal s obranou obžalovaného a tiež akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny, s ktorými sa aj odvolací súd bez zásadných výhrad stotožňuje a v podrobnostiach na ktoré, ako na správne a v podstate aj úplné poukazuje.

Súd prvého stupňa k týmto skutkovým zisteniam totiž dospel po tom, čo jednotlivé dôkazy vyhodnotil v súlade s ďalšou zásadou trestného konania uvedenou v § 2 odsek 12 Trestného poriadku, teda jednotlivo aj v ich súhrne a podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu. Súd prvého stupňa pri hodnotení ním vykonaného dokazovania v prejednávanej veci tiež, a podľa názoru odvolacieho súdu aj opodstatnene rešpektoval aj jedno zo základných pravidiel vyplývajúcich pri dokazovaní z ďalšej zásady trestného konania uvedenej v § 2 odsek 4 Trestného poriadku, v ktorom je upravená zásada prezumpcie neviny a ktorým je jednak pravidlo „in dubio pro reo - v pochybnostiach v prospech obvineného“, z ktorého vyplýva pre súd povinnosť rozhodnúť v prospech obvineného, ak zostanú dôvodné pochybnosti o niektorej otázke, ktoré nemožno odstrániť vykonaním ďalších dostupných dôkazov, jednak ďalšie pravidlo, v zmysle ktorého nedokázaná vina má rovnaký

dôsledok a význam ako dokázaná nevina (ktorú obvinený nie je v konečnom dôsledku ani povinný dokazovať).

Podľa názoru odvolacieho súdu odvolaním okresného prokurátora súdu prvého stupňa vytýkané hodnotenie vykonaných dôkazov v rozpore so zásadou trestného konania uvedenou v ustanovení § 2 odsek 12 Trestného poriadku neobsahuje žiadne také konkrétne skutočnosti a okolnosti, ktoré by jednotlivito alebo vo svojom súhrne v prejednávanej veci jednak nasvedčovali tomu, že k namietaným skutkovým zisteniam súd prvého stupňa dospel postupom nezodpovedajúcim zásadám logického myslenia a uvažovania, jednak sponchybňovali opodstatnenosť použitia jedného zo základných pravidiel vyplývajúcich pri dokazovaní z ďalšej zásady trestného konania uvedenej v § 2 odsek 4 Trestného poriadku, v ktorom je upravená zásada prezumpcie neviny (ktorá znamená, že nedokázaná vina má rovnaký dôsledok a význam, ako dokázaná nevina) a ktorým je pravidlo „in dubio pro reo - v pochybnostiach v prospech obvineného“.

Z dôvodov vyššie uvedených a napokon správne a úplne, ale aj dostatočne zrozumiteľne vyplývajúcich z odôvodnenia napadnutého rozsudku podľa názoru odvolacieho súdu súd prvého stupňa k oslobodzujúcemu výroku o vine obžalovaného v prejednávanej veci dospel nielen opodstatnene, teda výsledkom v prejednávanej veci vykonaného dokazovania (§ 321 odsek 1 písmeno b/ Trestného poriadku), ale aj zákonu (§ 321 písmeno d/ Trestného poriadku) zodpovedajúcim spôsobom, pretože aj podľa názoru odvolacieho súdu nebolo bez dôvodných pochybností preukázané, že v prejednávanej veci zažalovaný skutok spáchal obžalovaný.

Následne súd prvého stupňa zákonu zodpovedajúcim spôsobom rozhodol aj o všetkých v prejednávanej veci poškodenými právnickými osobami podľa § 46 odsek 3 Trestného poriadku riadne a včas uplatnených nárokoch na náhradu škody, s ktorými ich podľa § 288 odsek 3 Trestného poriadku odkázal na občianske súdne konanie.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Keďže odvolací súd nezistil žiadne také zákonné dôvody uvedené v ustanovení § 321 odsek 1 písmeno a/, písmeno b/, písmeno c/, písmeno d/ Trestného poriadku, ktoré by odôvodňovali zrušenie odvolaním okresného prokurátora (podaným podľa § 308 odsek 1 Trestného poriadku v neprospech obžalovaného) napadnutého oslobodzujúceho rozsudku a vrátenie veci súdu prvého stupňa podľa § 322 odsek 1 Trestného poriadku, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, odvolanie okresného prokurátora podľa § 319 Trestného poriadku zamietol, zistiť, že nie je dôvodné.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok (§ 185 odsek 2 veta druhá Trestného poriadku).